

[Grünbaum.]

Den, der har egen virksomhed, vil jo i vidt omfang kunne dække sig ind ved at tage lån og renteudgift ind over virksomhedens regnskab. Hvor er vi så henne? Vi har en ny og større uretfærdighed, hvis vi laver en sådan ordening. Den, der har råd til det, den kapitalstærke, kan jo i øvrigt købe sit hus kontant. Han kan altså, hvis lovforslaget skulle blive gennemført, skaffe sig en helt skattefri indtægt så at sige skjult i huset. Det kan lønmodtagerne jo ikke. Her bliver de også sorteper, og det gør i øvrigt også den lille selvstændige, der ikke har kapital eller mulighed for at optage ekstra lån i sin virksomhed. Derfor vil forslaget medføre en endnu større ulighed i beskatningen, end vi har i dette øjeblik, og det er ikke den vej, vi skal.

Ved den tidligere behandling af SFs forslag her i tinget i foråret — det var den 29. april — gav jeg en udførlig redegørelse for vor stilling til parcelhusfradraget, og jeg nævnte nogle andre muligheder for at nå frem til en bedre ordening. Vi er naturligvis ikke imod, at man forsøger at finde ordninger, der er bedre end dem, vi har. Vi er enige med venstre og med de radikale om, at der kunne være god grund til at lægge et loft over den skattemæssige fordel ved fradrag for eget hus, når det drejer sig om de såkaldte luksurvillaer. Det er også en oplagt urimelighed, at skattefordelen ved parcelhusfradraget bliver større, jo større indkomsten er. Der er ikke megen rimelighed i, at to familier, der bor i et hus af nøjagtig samme værdi og med samme udgift, får et helt forskelligt fradrag i skatten alt efter indtægtens størrelse; jo større indtægt, jo større skattefordel. Det er jo en generel urimelighed i vort skattesystem, og denne generelle urimelighed virker altså også her ved parcelhusfradraget. En mulig løsning på dette punkt var at give et fast fradrag af en eller anden størrelse, f. eks. 40 pct., bare for at nævne et tal, der angiver en størrelsesorden, og så give dette fradrag i skatten i stedet for i indkomsten. Så bliver fordelene jo uafhængig af indkomstens størrelse.

Til belysning af forholdet mellem ejere og lejere, som hr. Ømann også har rejst i sin fremsættelsestale, mener vi, at det ville være af værdi, om vi i udvalget kunne

få en beregning, der viser, hvordan stillingen er nu for lejerne efter boligsikringsordningen og rentesikringsordningen sammenlignet med skattefordelen ved parcelhusfradraget. Det må være for boliger af forskellig størrelse og for forskellige indkomster. Vi er enige i, at der må tilstræbes en rimelig balance mellem de to boligformer, men jeg vil meget gerne understrege så kraftigt som muligt, at den sociale linje i boligpolitikken må fortsættes. Boligen bør ikke betragtes blot som en vare, men først og fremmest som et socialt gode, hvor der skal tages et meget stort hensyn til familiemæssige og miljømæssige synspunkter. Parcelhuse er efter vor opfattelse i mange tilfælde en virkelig god boligform for familien med børn — og vel ikke mindst for familien med børn. Men også etagebyggeriet kan, når der bygges rigtigt, opfylde de familiemæssige og de miljømæssige krav. Noget afgørende er, at udgiften til boligen ikke bliver for høj, og det gælder for såvel boligen i eget hus som for lejligheden i etageejendomme.

Boligspørgsmålet er og bliver et socialt spørgsmål, og det må behandles som sådant i sin helhed. Det er ikke kun et skatte-spørgsmål. Og SFs forslag giver i hvert fald ingen løsning efter min opfattelse, tværtimod. Det, der tiltrænges, er bl. a., at boligsikringsordningen føres å jour med pris- og lønudviklingen. Det har vi stillet forslag om. Og for at hjælpe dem, som på grund af lav indkomst ikke opnår særlige fordele ved parcelhusfradraget, kunne det jo overvejes at udvide boligsikringsordningen til også at omfatte parcelhusejere med lavere indkomster. Det spørgsmål er da en overvejelse værd. Endvidere kunne det overvejes at gennemføre en ordening, hvorefter der bliver givet skattefrihed for overskud af eget hus indtil et vist beløb, f. eks. indtil 1.000 kr., til hjælp for adskillige af de ældre parcelhusejere, der som folkepensionister er henvist til at klare sig med en beskedne indkomst. Der kan findes ordninger, der er bedre end den gældende ordening, også uden at man kommer til at ramme de nuværende parcelhusejere.

SFs forslag er denne gang udvidet til også at omfatte en ophævelse fra 1. januar 1970 af retten til at fradrage renter af gæld, når gælden ikke er optaget til brug i den skatte-